

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Anny Oszwałdowskiej-Kocur

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 r.

sprawy **J. G.**

oskarżonego o przestępstwo z art.207 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Wlkp.

z dnia 28 sierpnia 2015., sygn. akt. II K 225/15

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Grodzisku Wlkp. do ponownego rozpoznania.

SSO Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grodzisku Wielkopolskim wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2015r. /k.83/, wydanym w trybie art. 335§1 k.p.k., uznał oskarżonego J. G. za winnego przestępstwa z art. 207§1 k.k. i wymierzył mu karę oraz środki probacyjne stosownie do wniosku ustalonego przez ówczesnego podejrzanego, po jego uprzednim przesłuchaniu, z prokuratorem /k.52-53/

Wyrok ten zaskarżył Prokurator /k.97-98/

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja, choć co do meritum okazała się zupełnie chybiona, pozwoliła jednak na kontrolę instancyjną zapadłego wyroku, co z kolei doprowadziło do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Oczywistym jest, że myli się oskarżyciel wskazując na obrazę przepisów prawa materialnego czyli art. 72§1 pkt.6 k.k. w zw. z art. 74§1 k.k. polegającą na nie wysłuchaniu oskarżonego i udzieleniu przez niego zgody na wydanie przez sąd orzeczenia o obowiązku poddania się przez niego leczeniu odwykowemu na posiedzeniu na, na którym zapadł wyrok skazujący. Na marginesie już w tym miejscu należy zauważyć, iż składając skargę odwołujący nie zapoznał się z nowelizacją przepisów prawa karnego materialnego i procesowego wchodzącą w życie z dniem 1 lipca 2015r. – o czym dalej.

Zgodę takową ówczesny podejrzaný wyraził w toku przesłuchania, w którym to postawiono mu zarzut do którego się przyznał. Wówczas też wyraził on zgodę na wszelkie represje karne, w tym formę i zakres środków probacyjnych związanych z zarzutem mu postawionym i związanymi z tym konsekwencjami przestępstwa, które przypisze mu Sąd po przeprowadzeniu, w tym przypadku, posiedzenia.

Art. 74§1 k.k. w żadnej mierze nie obliguje sądu orzekającego do ponownego wysłuchania osoby oskarżonej w kwestii sposobu wykonania nałożonych na nią obowiązków, tudzież w ogóle zgody na ich orzeczenie, jeśli sąd proceduje w trybie art. 335§1 k.p.k., chyba że powziąłby wątpliwość, co to rzeczywiście woli osoby oskarżonej w tej kwestii.

W przedmiotowej sprawie oskarżony prawidłowo zawiadomiony o terminie posiedzenia na którym zapadł wyrok skazujący obejmujący wszystkie konsekwencje karno-prawne za czyn, za który J. G. stanął przed sądem nie stawiał się, zatem oczywistym jest, iż nie zakwestionował on wymiaru kary na którą składał się również obowiązek wynikający z art. 72§1 pkt. 6 k.k.

Sąd Okręgowy dostrzegł jednak błąd Sądu Rejonowego, który skutkowało uchyleniem tegoż orzeczenia.

Otóż wyrok Sądu Rejonowego zapadł w dniu 28 sierpnia 2015r., a zatem już po wejściu z dniem 1 lipca 2015r. ustawy z dnia 20 lutego 2015r. /Dz.U.2015.396/ zmieniającej przepisy prawa karnego materialnego, także procedury karnej. Z tym też dniem przestał obowiązywać m.in. przepis art.70 § 1 pkt. 1 k.k., a także zmieniono brzmienie art. 72§1 pkt.6 k.k.

I tak pkt. 1 § 1 art. 70 k.k. został wykreślony z obowiązującego kodeksu karnego, zatem w czasie orzekania nie był obowiązującym prawem. Co do zaś art. 72§1 pkt.6 k.k. zmienił on ze wskazaną datą swoje brzmienie.

Do 30 czerwca 2015r. sąd mógł zobowiązać skazując daną osobę do: „poddania się leczeniu się odwykowemu”, zaś od 1 lipca 2015r., widząc stosowne okoliczności, sąd może zobowiązać w ramach orzekanych środków probacyjnych do: „poddania się terapii uzależnień”.

Oczywistym jest, iż Sąd Rejonowy stosując przepisy uprzednio obowiązujące, tj. do dnia 30 czerwca 2015r., a wyrokując po tej dacie winien, jeśli uznał by to za celowe, wskazać dlaczego i na jakiej podstawie to czyni, co umożliwia mu w tej sytuacji art. 4§1 k.k. /treść niezmienną wspomnianą wyżej nowelizacją/.

Zarówno w sentencji wyroku, jak i jego pisemnym uzasadnieniu Sąd Okręgowy nie dopatrył się jednak na jakiej podstawie prawnej Sąd Rejonowy zastosował przepisy nieobowiązujące lub w brzmieniu zmienionym wspomnianą wyżej nowelizacją kodeksu karnego.

W tej sytuacji wobec naruszenia prawa materialnego i niemożności sanowania przez Sąd Odwoławczy zaistniałych uchybień orzeczono jak w sentencji.

Rozpoznając ponownie sprawę w przypadku uwzględnienia wniosku Oskarżyciela złożonego w trybie art. 335§1 k.p.k. sąd rejonowy winien wyraźnie wskazać na jakich przepisach kodeksu karnego się oparł, a jeśli uzna za względniejsze dla sprawy przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015r, koniecznym dla ich zastosowania będzie wskazanie art. 4§1 k.k.

Sławomir Olejnik